

Király László
(BE)VALLOMÁS

A Kedvesem – szószátyár.

Pletykefészek.

Mondhatnám: szószóró

világszépe.

Ami a szívemen –

a száján...

Mit tegyek?

Agyoncsapjam?

Hallgatni vagyok kénytelen,

mint nyári fáskályha

a zümmögő mindenségben. Én

a szintén féktelen szókürtölő,

szótrombitáló – nagy idők

megvallója – vén poéta:

szókémény. Szóeregető.

Beismerem.

Lakatolt ajkakkal sündörgök az

úri világ kerítéseinél (kívül),

leskelődve némán, mint az igazi

lopni készülők – –

míg odabent

langybeszédek illatos hullámaiban

fürdőznek Azok, dőzsölve a

mindentehető akárhány

évszázados s -ezredes

római villáiban.

Velem tartasz? Meddig?

Mosolyogjunk, mintha csak csevegnénk,

mint egy áttetsző fecskeraj

életünk boldogabb tavaszaiban.

Vagy mint útmenti röpke lányok
 a mindig váratlan – ám
 annál hasznosabb –
 találkozások szüneteiben.

AL. NYEZVANOV: VÁLASZ
 (IGAZI VERS HELYETT)
 SOSEM ÉRKEZŐ LEVÉLRE

*

Hadd riogassalak:
 hol itt a költészet?!

Magasztos tekintet! Fényes szárnyalás
 Öröklét vakító víztükrei fölött.

Barátom! Tanító tanulóm – Mester!
 Olvasom: kisiklott a vonat, melyet
 éppencsak lekéstél – már megint.

Lezuhant a repülőgép,
 amelyre föl se szálltál,
 te Világszimat! Kutya! Eb...

Miközben én csak virrasztok itt,
 egyedül, lesve az éjszakai járatokat,
 mit sem sejtve szörnyűségeidről.

Miként lehet így – Ez itt a kérdés! –
 összeterelni egy újabb, szelídke
 találkozás szertesztét kívánczó
 perceit, vágyakozó mozdulatait?
 Vagy talán felejtsük el – magunkat?

**

Jól sejttem én – mondhatni, égre írva
 látom: Tányára (vagy Tamara? De ez
 itt most mindegy) „áll” a tekinteted

a borzongó másnapos reggeleken –
Mindig csak vissza-felé kutatva, még most is,
a mesébe tűnő, ám bánatunkban-bűnkben
mindegyre megjelenő lenhajú lányra.
(Fehér ruhás, ha jól emlékszem. Igen?)

Holott ő sem fiatalodik. De nyakam rá:
helytállna még egy tisztán beszélő,
nyakló nélkül nyargaló s hazudozó,
hamisíthatatlan szerelmi költeményben.

***

Jelentem neked – csak hogy elképzeld –:
Idegenvezető – – – Ő. Igen: T.
Remek s méregdrága s csillogó-csábító
szőrmebundát visel, mely hófehér –
még... Egyik varsói főutcai boltban
vásárolta, '74-ben, miközben mi tökösök
szájtátva bámultuk a jelenetet a
földig érő kirakatokon át. Havazott.
Lengett egy jóisten fehér fátyla a fényben,
és ez izgatóbb volt, mint ha a lánycsapat
anyaszülten táncolt volna előttünk.
Ó, azok a sohatöbbé telek! A sosem halkuló
hívó dallam ropogó frisszavak fölött!
A máig-idáig pörgő hólabda-nevetés.
Amikor úgy tűnik: minden(ki) tiszta, szűz.
De ha nem – akkor is annak látszik.

****

Most meg az Ararátot mutogatja itt,
Jereván fölött, a világ egyik tágas,
legkülönösebb fegyvermúzeumában:
– Látjátok? Látjátok! A mi Szent Hegyünk.
Ott. Törökországban... Most. Vagy még.

Fogalma sincs róla, ki lehetek én, de
 most is várja, tárulkozón, mint mindig,
 hogy egy igaz emberre találjon, kinek
 a Szent Hegy épp ilyen ritka, vakító
 napsütésben-fényében mutathatja meg
 magát – öröklét-ragyogású hősüvegében.
 Oly ritka ez, mint a fehér holló, a hirtelen
 valósággá változó megdöbbenő álom:
 Először járni itt, és látni a Hegyet!
 Földtől éig.
 És: ÍGY!

*****

Megjöttem hát – és én vagyok AZ, AKI.
 Ő meg (T.) hetedhét boldogságban:
 ilyesmit már szégyentelen-hosszú idő óta
 nem sikerült összevarázsolni:
 Illő Embert a HEGYnek,
 szentséges napfényben.
 – Tudja-e – ragyog rám, mint talált drágakő,
 mint egy megtartó s -tartható legenda –,
 hogy e perctől-naptól kezdve
 ön Igaz Ember? – – –
 És a Hegy még sosem tévedett. Én pedig
 – dúdolja tovább az üdvözültek hangján –
 kiugrom a bőrömből örömben, és
 képzeletben magával megyek, repülök,
 akárhová s -meddig. Ez a rend!
 Gondoljon rám néha...Ott. Bárhol.
 De csak a boldog napokon – ameddig
 ki nem szabadulok én is e hóvilágból.
 No! fénykép. No! levélváltás. Semmi segédeszköz!
 Az effélék csak romba döntik
 a hófény-palotákat. És eltüntetnek –
 minket is. Holott én most, végre, itt
 hűségese akarok lenni, kitartó.

És valahány napkezdetkor – örökkévaló.

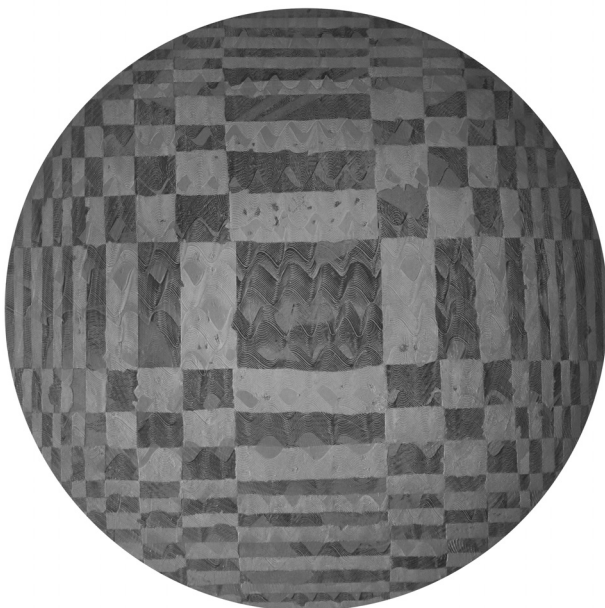
Ha nehéz az emlék – felejtse el! Íme:
máris röpül felém a csoportom, visongó
szerelmetes gyermek-seregem. Nélkülem
eltévednének. Mint az egész nagyvilág –
a nagyok világa.

Megsimogathat. Búcsúszóval. Ezegyszer. És
integethet. Én mindig visszaintek.

Nincsen vizlát! A vizlát olyan,
mint a túlvilág.

Mint a sohasem.

Aláírom: „T”.

Rosta IV., 2024

(átmérő: 122 cm, tojástempera, olajfesték fatáblán)